

har da kunnet slutte mig til dette Forslag, idet jeg finder, at Princippet er det eneste rigtige; men da jeg ikke har fundet dette Grundlag tilstrækkelig klart tilkendegivet i Forslagets Form og ikke heller udtalt i Betænkningen, har jeg ønsket særligt at betone det.

Men paa samme Tid, som jeg altsaa er paa det Rene med, at Værdistigningens Beløb for den enkelte Ejendom nødvendigvis maa fastsættes af de samme Organer, som fastsætte Ejendomsskyldens Beløb, maa jeg stille mig tvivlende over for det Spørgsmaal, om Vurderingsraadene ville kunne magte at fastslaa, hvilke Ejendomme, der have opnaaet Værdistigning eller den Rayon, der skal anses for paavirket af Jernbaneanlægene, hvilket er væsentlig forskelligt fra deres nuværende Opgave, at fastsætte den enkelte Ejendoms Værdi i Handel og Vandel under Hensyntagen til alle foreliggende Forhold altsaa ogsaa Jernbaneforbindelse. Under alle Omstændigheder kan det med Sikkerhed forudses, at de Synspunkter, der af Vurderingsraadene i saa Henseende blive anlagte, ville være ret uensartede ved de over 50 Baneanlæg i Landets forskellige Egne. Her mener jeg, at en for hele Landet udnævnt særlig Rayonkommission vilde være meget ønskelig, men mine Henstillinger i Kommissionen i saa Henseende have ikke faaet tilstrækkelig Støtte udover dette, at man foreslaar, at en sagkyndig Medhjælp — en Landinspektør — ifølge § 2 kan tilforordnes Vurderingsraadene af Ministeriet. Saadanne Tilforordnede kunne muligvis virkeliggøre en Sikring af en ensartet Fremgangsmaade ved det enkelte Baneanlæg, der gaar gennem flere Vurderingskredse, saaledes som der i Betænkningen udtales Haab om, men de ville ikke kunne faa nogen Virkning i Henseende til at tilvejebringe den ensartede Fremgangsmaade ved samtlige Baneanlæg.

Og naar det dernæst i § 2 udtales, at disse Tilforordnede skulle være virksomme ogsaa ved Jernbaneskyldens Fastsættelse, da er jeg ikke enig deri, fordi denne Fastsættelse — ligesom Ejendomsskyldens Fastsættelse — udelukkende bør bero hos Vurderingsraadene, og intet Indgreb maa gøres i den Raadene efter Loven tildelte Beføjelse og Pligt til at vurdere uden Ministeriets Mellekomst ved Tilforordnede, hvilket ikke kan forandres eller indskrænkes i den Lov, her er Tale om.

Naar jeg har kunnet slutte mig til et Forslag om en efter 50 Aar ophørende særlig Værdistigningsafgift i Stedet for den i Lovforslaget fordrede Kapitaludbetaling af 50 pCt. af Værdistigningens Beløb i Henhold til Vurdering med Fradrag af $\frac{1}{10}$ af Ejendommens Værdi og altsaa har ment ikke at turde fuldt ud fastholde andres og mit eget paa Rigsdagen hævdede Standpunkt, at Afgiften kun skulde betales som en Omsætningskat, nemlig naar Ejendommen afhændedes, og Værdistigning paa Grund af Jernbanen derigennem var konstateret, da er den ændrede Stilling naturligvis for en væsentlig Del begrundet i det fuldstændig forandrede Grundlag og Princip i Kommissionsflertallets Forslag, sammenholdt med Regeringsforslaget. Det førstnævnte gaar nemlig ud paa i Stedet for den Kapitaludbetaling, jeg har modsat mig, at gøre Værdistigningsbeløbet til Genstand for en særlig og ophørende Ejendomsskyld foruden den ordinære og permanente Ejendomsskyld, der rammer Værdistigningsbeløbet. Og naar en Vurdering til Ejendomsskyld er tilstrækkelig til at begrunde Krav paa Afgift til Stat og Kommune, uagtet der er Mulighed for Fejltagelse ved en saadan Vurdering, kan man ikke modsætte sig ogsaa at tage den samme Vurdering for god, naar den fastsætter den Del af Ejendomsskylden, der skyldes Værdistigningen paa Grund af et Jernbaneanlæg.

Men jeg har ment saa meget snarere at kunne gaa med til denne Afbetaling i 50 Aar af Værdistigningsafgiften i Form af forhøjet Ejendomsskyld, som det jo ikke kan nægtes, at der vilde være en vid Adgang til Omgaaelse af Loven, dersom Ordningen blev den, at Afgiften først skulde udredes ved Ejendommens Salg og da i Form af en